לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
קודש הקדשים רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

הכנסת אורחים
לודמיר
סמוך לציון קודש הקדשים
רבי שלמה מקארלין זי"ע

| גליון 304 |
פרשת וירא תשפ"ז

אורו הקדוש

שאלות ותשובות בחיי היום יום במשנת רבינו הקדוש

שאלה

בהמשך לשאלה משבוע שעבר, מצאתי את עצמי מזדהה עם המצוקה של השואל, אלא שאצלי ההתמודדות איננה במישור הגשמי, אלא דווקא ברוחניות. כשאני מסתכל על החברים מסביבי, אני רואה אנשים שמלאים בידיעות התורה; כל דבר ששואלים אותם, הם יודעים להשיב בבהירות, ותמיד שגורה על פיהם איזו אמרה טובה או ווארט חסידי. ואילו אני, עם כל העמל והיגיעה שאני משקיע, מרגיש שאינני יודע כמעט כלום. התחושה הזו, ש'כולם מצליחים בתורה ורק אני נשאר ריק', שוברת את לבי וממלאת אותי בדכדוך.

תשובה:

שאלתך היא שאלה חשובה מאוד, והיא אכן מטרידה רבים המבקשים להתעלות בעבודת ה'.

עצם העובדה שבחרת לשגר את שאלתך ולא הסתפקת בתשובה משבוע שעבר, מלמדת שאתה רואה בשני המצבים הללו שתי בעיות שונות לחלוטין.

במבט ראשון, אפשר להבין אותך לגמרי: השואל משבוע שעבר התמודד עם חיסרון גשמי - הבל הבלים שחולף, ואילו אצלך מדובר בשאלה רוחנית ראשונה במעלה, בלימוד התורה הקדושה ובחיי הנצח!

איך אפשר בכלל להקיש מתחום אחד לשני? בגשמיות קל לומר לאדם: 'שמח בחלקך ותסתפק במה שיש לך'. אך כלום יעלה על הדעת לומר כדבר הזה ברוחניות?! הרי הדרישה מהאדם היא לשאוף, להשקיע ולעמול בלי הרף, ולבקש תמיד עוד ועוד.

אולם, כאשר צוללים אל עומק הדברים, מגלים שלמרות השוני החיצוני, שניכם מתמודדים בדיוק עם אותו השורש: תחושת ה'מגיע לי' וההתמקדות ב'אני'.

כדי לחדד את הדברים, תאר לעצמך שני אנשים היושבים זה לצד זה בסעודת חתונה. המלצר מגיש לשניהם מנות: האחד מביט בקנאה בצלחת חברו וזועם על כך שחברו קיבל מנת בשר גדולה ועסיסית, בעוד שבחלקו שלו נפלה חתיכת בשר קטנה ומצומקת.

האדם השני בכלל לא מסתכל על הצלחת. מה מפריע לו? הוא רואה את בעל השמחה ניגש אל חברו בהערכה רבה, ומשוחח עמו בשאלה הלכתית סבוכה. מיד מתעוררת בו קנאה: 'למה אליו ניגשים ואותי לא שואלים דבר?'

האחד מקנא במנת הבשר של חברו, והשני - בידיעותיו ובכבוד שהוא זוכה לו. אמנם הקנאה השנייה נראית רוחנית ונעלה יותר, אבל שניהם מרגישים בדיוק אותו דבר: 'למה הוא קיבל ואני לא? גם לי מגיע!'

ידועה אמרתו הנוקבת של הרה"ק רבי אהרן מקארלין זי"ע: 'אילו חפץ אברהם אבינו לעשות עמי חליפין, לא הייתי מסכים לכך. כי מיהו אברהם אבינו? צדיק בעל מדריגות. ומי אני? הדיוט. אם אעשה חליפין עמו, יהיה הוא הדיוט ואני בעל מדריגה. אך כלפי שמיא - מה יתווסף מכך? כלום! אלא רק לי. נמצא שרק טובת עצמי אני דורש - ובכך אינו ראוי לחפוץ!'

כאשר דיברנו בשבוע שעבר על היסוד של רבינו הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע: 'אַ נִישְׁט - בַּדָּארְף נִישְׁט!' בעניינים גשמיים, היה ברור לכל שאין הכוונה לשקוע בעצלות. הכוונה היתה שעל האדם לפעול ולעשות כפי יכולתו, אך להיות שמח ומרוצה בכל תוצאה, מבלי לחשוב ש'מגיע לי יותר'.

אותו היסוד ממש נכון גם ברוחניות. עיקר עבודתנו בעולם איננו צבירת 'נכסים' של ידיעות וכבוד רוחני, אלא העמל, היגיעה ועשיית המוטל עלינו - כל אחד לפי הכוחות והכישרונות שבהם חנן אותו הבורא.

ובנקודה זו, הרי ציינת בעצמך שאתה עמל ויגע בכל כוחך, וזהו בדיוק הרצון העליון ממך.

התסכול והדכדוך שאתה מרגיש בגלל שאינך מפיק 'תוצאות נוצצות' או ידיעות בולטות כחבריך, אינם נובעים בהכרח מירא שמיים; הם עשויים לנבוע מאותו שורש של הרגשת 'מגיע לי' והרצון בטובת עצמך.

שאל את עצמך בכנות: האם אני מבקש להוסיף בידיעת התורה, או שחשוב לי להיות זה שיודע יותר טוב מכולם? הרי עצם תוספת הידיעה בתורה ודאי רצויה כלפי שמיים; אך מה יתווסף מכך שדווקא אני אהיה זה שיודע יותר מחבריו?

ברגע שתעביר את המיקוד מ'היש לי' אל העמל הטהור לכבוד ה' יתברך, יתמעט הדכדוך, ובמקומו תיכנס ללב שמחה על כל רגע, כל יגיעה וכל פסיעה בעבודת השם.

למסירת שאלות, הערות או הארות למדור זה, ניתן לפנות לקו לודמיר: 02-30-111-22 שלוחה 99
או לדואר אלקטרוני: A023011122@gmail.com לתשומת לבכם: בחירת השאלות לפרסום נעשית על פי שיקול דעתם הבלעדי של חברי המערכת. אין המערכת מתחייבת לבחור או להשיב לכל שאלה שנשלחה.

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת וירא

וירא את המקום מרחוק (כב, ד).

ביאר הרה"ק רבי אשר מסטאלין זי"ע: כשנדמה לאדם שהוא יכול לראות את 'המקום' - היינו הקדוש ברוך הוא שנקרא מקום - ידע שהוא 'מרחוק'. ולהיפך, כשיודע שהוא 'מרחוק', אזי 'וירא את המקום' - יכול הוא לראות את הקב"ה.

(אור ישרים)

ויאמר למועד הזה כעת חיה את חובקת בן (הפטרת וירא).

מעשה שהיה לפני הרה"ק האלקי ר' מרדכי ז"ל מנעשכיז, שהיה סמוך לעירו אשה עקרה, והיתה מתחננת לפניו כמה פעמים ולא הועיל לה.

פעם אחת היה מתארח אצלה כבוד הרה"ק האלקי ר' שלמה מקארלין, והיה הבעל הבית נוהג בו כבוד בכל ענינים כראוי לצדיק כזה. ובעת נסעו ממנו, באה לפניו האשה והבעל הבית אודות מבוקשם.

ענה הצדיק: והלא הבעל הבית עשה לי כמו השונמית עם אלישע, ואם תאמר שאין האשה צדיקת כהשונמית, הלא אני אין צדיק כאלישע.

ונסע לשלום. ויהי לשנה ילדה בן, והנה שלחה להרה"ק מנשכיז ז"ל הסמוך לה לעקיך גדול, יען סברו כי על ידו היתה להם התשועה.

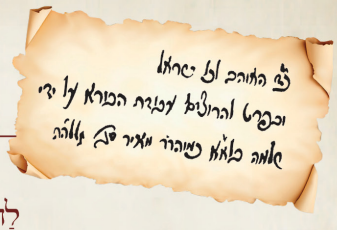
ותיכף שהביאו לפניו, אמר שאין זה שלי, כי הוא בתפילת הצדיק ר' שלמה ז"ל, ולא רצה ליקח אותו.

בוא וראה מעלת הצדיקים.

(רמתים צופים בתנא דבי אליהו)

דברים שנחרטו על גווילי אש

הָאוֹהֵב לְכָל יִשְׂרָאֵל וּבְפָרָט לַהֲרוֹצִים עֲבוֹדַת הַבּוֹרֵא עַל יְדֵי

הגה"צ רבי מרדכי קלפפיש זצ"ל מוואַרשא, בהסכמתו לספר שמע שלמה:

"דִּבְרֵי הַקָּדוֹשׁ אִישׁ אֱלֹקִים מו' שְׁלֹמֹה קַארְלִינֶער זצללה"ה זי"ע אֲשֶׁר יָצְאוּ מִפִּי הַקָּדוֹשׁ בְּשִׂלְהֶבֶת וּמְלֹהֵיב לִבּוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל לַאֲבִיהֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם".

רבים מעידים:
מאז שהתחלתי לקבוע לימוד בתורתו של רבינו, כל חיי השתנו.

סיפור מאילנא דחיי

רבינו הקדוש • צדיקי דורו • הדבקים בחיים

גדולה הכנסת אורחים

בבית גדול ורחב ידיים התברך החסיד ר' צבי מריישא, העיירה הגליצאית. גם בממון ובעושר זכה משמיים. לא לעצמו שמר ר' צבי את העושר והרווחה הרבה שחננו אותו משמיים, אלא לאחיו היהודים היה מפזר מכספו ומנדב ביד פתוחה ובלב רחב לכל דורש. בעיקר בלטה בין שלל מידותיו התרומיות של ר' צבי העשיר - מידת הכנסת האורחים. אגף רחב ידיים בביתו של ר' צבי הוקצה כולו לשם הכנסת אורחים וקבלתם. הבית פתוחות היו תמיד בפני כל דכפין, ואוכל חם ומזין היה מוכן ומזומן לקראת הבאים. ור' צבי בגופו ממש נוכח היה פעמים רבות בבית ההארחה ומקבל את הבאים בחיוך רחב, באהבת ישראל חמימה ובתחושה נוחה ונעימה, שנתנה לכל אורח את ההרגשה שהוא רצוי ונחשק עד מאוד. עד שהיו הבאים מרגישים שהם גומלים חסד עם ר' צבי, ולא הוא גומל עמהם.

והנה הגיעה שנת תרע"ד, ומלחמת העולם הראשונה פרצה בקול רעש גדול. יהודים רבים עקרו ממקומות מושבותיהם ונמלטו בפחד. רבים מאוד שמו פעמיהם לעבר ריישא, שהייתה מקום מקלט בטוח ושקט מהדי הלחימה. כך נעשה ביתו של ר' צבי למעין תחנת מעבר ענקית להמוני יהודים פליטים, שקבעו את מושבם בבית הגדול והפתוח לכל דורש, ובו אכלו, שתו ולנו. ר' צבי ובני ביתו עמדו וסיפקו לכל אחד די מחסורו, כשהם מאושרים ונרגשים על הזכות העצומה שנפלה לפתע בחלקם - לארח ולהאכיל יהודים כה רבים.

אחד האורחים הפליטים בביתו של ר' צבי היה ר' חיים נטע כ"ץ, מחשובי חסידיו של הרבי הקדוש ר' ישששכר דוב מבעלזא. ימים ארוכים שהה ר' חיים נטע בביתו של ר' צבי, כשהוא מקבל את כל צרכיו בכבוד מלכים ובמאור פנים מאת המארח הדגול ר' צבי העשיר, שהיה גם הוא מחסידיו של הרבי מבעלזא.

לאחר תקופה קם ר' חיים נטע, ונדד לעיר בארדיוב שבסלובקיה, שם התאכסן רבו הקדוש רבי ישששכר דוב מבעלזא, שאף הוא נאלץ ליטול את מקל הנדודים ולברוח מביתו יחד עם כל בני משפחתו מפני החיילים הרוסים.

כאשר הגיע לבארדיוב, נכנס אל הקודש פנימה לפני הרבי המהרי"ד, לקבל ממנו ברכת קודש. התעניין הרבי ושאל:

'היכן הינך מתגורר כעת, בימים טרופים אלה?'

וענה ר' חיים נטע כי בביתו הגדול של ר' צבי מריישא הוא מתגורר כעת, וכאן החל לשבח ולהלל בכל פה את בעל האכסניה ר' צבי:

'ידע הרבי כי עבודת קודש מיוחדת מקיים ר' צבי! יחד עימי הוא מארח פליטים רבים, דואג לכל מחסורם ומשרה עליהם אווירה טובה, ולכן הם יכולים ללמוד ולהתפלל ביישוב הדעת...'

חלף זמן, ור' צבי נסע לעיירה בארדיוב, לשבות בצל קודשו של רבו.

ליל שבת קודש בבית המדרש המקומי בבארדיוב. קהל גדול מילא את בית המדרש מפה לפה. קהל מגוון מילא את ההיכל הדחוס וההומה: דרי המקום הקבועים לצד הפליטים המתארחים כאן זמנית, ועימם קהל מחלי פניו של הרבי הקדוש מבעלזא, שהגיעו מרחוק לעשות את השבת בצל הקודש.

הסתיימו תפילות קבלת שבת וערבית. תור ארוך השתרך לפני מקומו של הרבי, והכול עוברים לפניו בסך, לזכות לברכת 'א גוט שבת', שבת שלום ומבורך.

גם ר' צבי העשיר נדחק והתקדם יחד עם הציבור הגדול. הלך והתקדם בנחשול האנושי, עד שכבר חזו עיניו בדמותו המאירה של הרבי למולו.

כשהגיע תורו וניצב לפני הרבי, עצר לפתע הרבי ופנה אל ר' צבי בחביבות גדולה ויוצאת דופן:

'היכן הינך מתאכסן בשבת?'

ענה ר' צבי כי היות שהגיע ממש בערב השבת, עדיין לא מצא היכן לשהות, אבל סמוך ובטוח הוא שיהיה מי שיארח אותו...

'שמועה שמעתי מפי ר' חיים, שהינך מכניס אורחים נפלא. לכן אבקש שתישן אצלי בביתי...'

ויהי בחצי הלילה. עמד ר' צבי בביתו של הרבי בחרדת קודש, כולו מלא בושה וכלימה, וכל רצונו היה שתבלענו האדמה.

הרה"ק רבי ישכר דב מבעלזא זצוק"ל

הרבי הקדוש יצא ונכנס שוב ושוב אל חדר האירוח שהוקצה לר' צבי בביתו. סידר והטיב את החדר לכבודו של האורח. והנה נראה הרבי גורר במאמץ גדול כורסה כבדה ורחבה שהייתה בחדר ומוציאה החוצה, כדי שיהיה לאורח ר' צבי די מקום בנוחות המרבית. ואם לא די בכך, גם עמד הרבי הקדוש וטרח להציע את מיטתו של החסיד ר' צבי.

חיוור ורועד ניצב שם ר' צבי. לא הצליח לסבול שהרבי הקדוש עומד ומשמש אותו, והוא ניסה למחות בקול חלוש ולומר שהוא יסדר את המיטה. אבל הרבי מיאן לשמוע ואמר:

'אתה מכניס אורחים כה גדול, וכעת, כשנזדמנה לי הזכות לארח אותך, אינני מוכן לוותר על כך, ואף אחד לא יעשה זאת במקומי...'

באותו הלילה לא נרדם ר' צבי. יראת הכבוד מהרבי, בתוספת השיעור החדש שלמד בהכנסת אורחים, כאשר הרבי בעצמו, ממרום גילו ובדלות כוחותיו, מתעקש במו ידיו לסדר לו את חדרו ולהציע לו את המיטה - גרמו לו להתהפך במיטה מצד לצד, כשהוא מלא בושה מהרבי שכך טרח למענו.

כאשר חזר ר' צבי לביתו, פנה מיד אל ר' חיים נטע כ"ץ וגער בו בחיוך:

'צריך הייתי להוציא אותך מביתי, כעונש על כך שבגלל השבחים שסיפרת לרבי, הוא טרח כל כך עבורי...'

◆◆◆

מוגש לרגל ההילולא קדישא ה־100 של הרה"ק **רבי ישששכר דוב מבעלזא** זי"ע, בן הרה"ק **רבי יהושע**, בן הרה"ק **רבי שלום**, מגדולי תלמידי הרה"ק **רבי אורי מסטרעליסק**, תלמיד **רבינו שלמה מקארלין**, זכותם תגן עלינו.

החיים בלודמיר

החיים בלודמיר בעבר ובהווה

זכרון יהודי לכוביץ'

בימים אלו חל יום זכרון הרג יהודי העיר לכוביץ', מקום מושבו ופועלו של הצדיק רבי מרדכי מלכוביץ', מגדולי תלמידיו של מרן רבינו שלמה מקארלין זי"ע.

בתחילת חודש תשרי שנת תש"ב הקימו הגרמנים ימ"ש גטו, ובו נדחסו באכזריות אלפי יהודי העיירה לכוביץ' בתנאי צפיפות קשים.

ביום ז' חשוון הגיע היום המר והנמהר, שבו עלה הכורת על רוב רובם של בני העיר. אנשי איינזצקומנדו, בסיוע ז'נדרמים גרמנים וכוחות גדולים של שוטרים ליטאים ובלארוסים, כיתרו את הגטו. עם זריחה פרצו השוטרים לבתים, הובילו את יושבי הגטו לכיכר השוק, ושם הפרידו מתוכם את המוגדרים ככשירים לעבודה.

הזקנים והחולים נורו למוות מיד, והאחרים, כ־2,000 גברים, נשים וילדים, אולצו לשבת בכיכר במשך שעות רבות כשידיהם מורמות מעל לראשם. אחרי הצהריים הובלו קבוצות קבוצות לבורות שחפרו קודם לכן עובדים יהודים תושבי העיר, במרחק כ־500 מטרים מתחנת הרכבת המקומית, שם נורו ונקברו.

עד לשעות הערב - של אותו יום נורא, ז' חשוון תש"ב - נרצחו כ־3,500 יהודים מלכוביץ' ומיישובים סמוכים. הנותרים נכלאו במחנה ריכוז שהוקם בגטו, כשהצפיפות והתנאים הירודים במחנה גרמו להתפשטות מחלות מדבקות ולתמותה גבוהה. במהלך חודשי סיון ותמוז של אותה השנה פרצו הגרמנים לגטו והרגו את כל יושביו האחרונים. ה' יקום דמם.

העיירה לכוביץ

יַלְדֵי רַבֵּנוּ שְׁלֹמֹה // חִידַת הַשָּׁבוּעַ

מַהוּ הַסִּימָן שֶׁהָאָדָם נִמְצָא קָרוֹב אֶל ה'?

הַפְּתָרוֹן מוֹפִיעַ בְּעָלוֹן זֶה.

בְּכָל לַעֲנוֹת יֵשׁ לְחַיֵּג לָקוֹ לוּדְמִיר 023011122 לְהַקִּישׁ 0 וְלִפְעֹל עַל פִּי הַהוֹרָאוֹת.

נִתָּן לַעֲנוֹת עַד לְיוֹם רִאשׁוֹן פָּרָשַׁת חַיֵּי שָׂרָה

בֵּין הָעוֹנִים נָכוֹנָה, יָגְרַל זְכוּי לְרְכִישַׁת מַתָּנָה בְּסַךְ 50 ₪

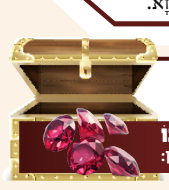
הַזּוֹכֶה לְפָרָשַׁת נֹחַ: דָּוִד לֶוִינְגֶּר – אֶלְעָד

רַבִּי יְשַׁשכָר דֹּב מִבֶּעלְזָא

הרה"ק רַבִּי יְשַׁשכָר דֹּב מִבֶּעלְזָא נוֹלַד בִּשְׁנַת תרי"ב אוֹ בִּשְׁנַת תרי"ה, כְּבֶן שְׁנֵי לְאָבִיו הרה"ק רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מִבֶּעלְזָא זי"ע, וּלְאִמּוֹ הַצַּדֶּקֶנִית מָרַת רִבְקָה מִרְיָם. וְנִקְרָא בְּשֵׁם יְשַׁשכָר דֹּב עַל יְדֵי סָבוֹ הרה"ק רַבִּי שָׁלוֹם זי"ע, עַל שֵׁם חוֹתְנוֹ הַנָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי יְשַׁשכָר דֹּב רמר"ז, אב"ד סָקָאהָל, בְּנוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק הַמְקֻבָּל רַבִּי יְהוּדָה זוּנְדֶל רמר"ז, מִגְּדוֹלֵי חַכְמֵי הַקָּלוּיז בְּבְרוֹדִי.

בְּהַגִּיעוֹ לְפָרְקוֹ נָשָׂא אֶת בַּת הרה"ק רַבִּי יְשַׁעְיָה מִשְׁקֹם זוּסְיָא, בֶּן הרה"ק רַבִּי אַהֲרֹן מִמְּשֶׁעֶרְנָאבִּיל זי"ע. בִּשְׁנַת תרנ"ד עָלָה לְמַלֵּא אֶת מְקוֹם אָבִיו בְּהַנְהָגַת עֲדַת חֲסִידֵי בֶּעלְזָא, וַהֲמוֹנֵי חֲסִידִים מִכָּל רַחֲבֵי גָּלִיצְיָה וּמִחוּצָה לָהּ הִסְתּוֹפְפוּ בְּצִלּוֹ. הָרַבִּי נוֹדַע כְּגָאוֹן עָצוּם בַּתּוֹרָה וּכְלוֹחֵם מִלְחֲמוֹת ה' לְלֹא חַת וּמוֹרָא כְּנֶגֶד הַמַּשְׂכִּילִים וְהָרֵחוֹקִים מִמְּשְׁמֶרֶת הַמִּצְוֹות.

בְּיוֹם כ"ב מַרְחֶשְׁוָן תרפ"ז הִתְבַּקֵּשׁ הָרַבִּי לְיַשִּׁיבָה שֶׁל מַעְלָה, וּמְנוּחָתוֹ כְּבוֹד בָּעֲיָרָה בֶּעלְזָא.

כְּשֶׁרוֹאֶה הָאָדָם שֶׁיִּצְרוֹ מִתְגַּבֵּר עָלָיו, יֹאמַר: "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם הֲלֹא כָּל עִקָּר כַּוָּנַת הַיֵּצֶר הָרַע כְּדֵי שֶׁיִּגִּיעַ לְךָ נַחַת רוּחַ עַל יְדֵי זֶה, יָנִיחַ מִמֶּנִּי הַיֵּצֶר הָרַע אֶעֱשֶׂה לְךָ אֲנִי בְּעַצְמִי נַחַת רוּחַ".

מַרְגָּלִית מִתּוֹרָתוֹ
שֶׁל רַבֵּנוּ שְׁלֹמֹה מִקַּרְלִין:

המעוניין לקחת חלק בהפצת העלון מוזמן להתקשר לקו לודמיר 02-30-111-22 שלוחה 8 רוצה לקבל את העלון במייל? שלח הודעה ל- A023011122@gmail.com

קו לודמיר למשנתו ותורתו וסיפורי נפלאות מהרב הקדוש רבי שלמה מקארלין זי"ע **02-30-111-22** אידיש/עברית. קיים גם מענה אנושי בכל ענייני העלון